

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **M. D.**
alias N. K.
narozený dne X
státní příslušník Ukrajiny
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 2264, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen advokátkou Mgr. et Mgr. Michaela Marešová Haškovcová
sídlem Ostrovského 253/3, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje**
sídlem Bezručova 2796, 276 01 Mělník

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2021, č. j. KRPS-183734-16/ČJ-2021-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni, Mgr. et Mgr. Michaela Marešové Haškovcové, se přiznává odměna ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh správního řízení

1. Dne 28. 7. 2021 byla policejní hlídka vyslána do chirurgické ambulantní nemocnice Nymburk, kde se dle sdělení personálu měl nacházet cizinec, který nebyl schopen prokázat svou totožnost platným dokladem. Hlídka na místě zjistila, že tímto cizincem byl žalobce, který sdělil své jméno, příjmení, datum narození a státní příslušnost, dále po poučení sdělil, že nežádá lékařské ošetření ani právní pomoc. Následně byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a předán na příslušné oddělení žalovaného. Žalovaný po převzetí žalobce provedl jeho lustraci v Centrálním informačním systému, z něhož zjistil, že ve vztahu k osobě žalobce není evidováno udělení žádného pobytového oprávnění a že jde o osobu, které bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění a která byla za tímto účelem opakovaně zajištěna. Proto žalobci ještě téhož dne (28. 7. 2021) oznámil zahájení řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 119 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 274/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. provedl jeho výslech, a to bez přítomnosti tlumočníka, neboť žalobce výslovně prohlásil, že česky velmi dobře rozumí.
3. Žalobce při výslechu vypověděl, že pochází z obce L. v regionu R. v Zakarpatské oblasti. V též oblasti žije i jeho matka, bratr a obě sestry, dále má z prvního manželství dva dospělé syny žijící v Rusku, s nikým z rodiny se však nestýká. Na zastupitelství Ukrajiny v Praze dotazovat na možnost návratu, avšak měl mu být údajně zrušen trvalý pobyt i občanství Ukrajiny. Žalobce dále vypověděl, že v České republice pobývá od roku 1995, kdy přicestoval ještě v rámci bezvízového styku, od té doby odsud nikdy nevycestoval. Přiznal však, že v roce 1996 používal jméno N. K., a to v souvislosti s šetřením policie na ubytovně. Až do roku 2005 v Česku pracoval a neměl žádné potíže se zákonem, avšak v uvedeném roce šel na policii nahlásit rvačku a tehdy vyšlo najevo, že zde pobývá bez dokladů, a tak byl poprvé zajištěn a bylo mu uloženo správní vyhoštění, toto mu bylo v následujících letech ukládáno opětovně, naposledy v roce 2011 na deset let. Mezitím si opakovaně podal žádost o azyl, to učinil asi čtyřikrát, nikdy mu nebylo vyhověno, přičemž výslovně připustil, že za tím byly ekonomické důvody a že chtěl zůstat v Česku. Během pobytu v Česku navázal vztah s jistou Z. B., se kterou uzavřel manželství u Městského úřadu v Jevíčku, bylo to zřejmě v roce 2011 (v jiné části výpovědi uváděl 2013), nicméně zhruba před pěti lety se s ní rozvedl. Vztah s bývalou manželskou žalobce označoval jako hlavní důvod, proč i navzdory ukládaným správním vyhoštěním odmítal Česko upustit. K dotazu, jak provedl svatbu, když neměl žádné doklady, žalobce uvedl, že v té době měl průkaz azylanta a nějakou kartičku od cizinecké policie z Pardubic. K dotazu na způsob obživy žalobce uvedl, že si po celou dobu svého pobytu v Česku vydělával pracemi na stavbách, které však prováděl na černo. V současné době má v domě v Lysé nad Labem pronajatý pokoj. Není nikde oficiálně zaměstnán, nemá živnostenské oprávnění, není evidován na Úřadu práce, nehradí si žádné zdravotní pojištění. V České republice nemá žádné nemovitosti ani žádný hodnotný majetek kromě věcí osobní potřeby, není

zde žádná osoba, ke které by měl vyživovací povinnost, nemá zde žádné sociální vazby. Jako kontaktní osoby zmínil L. K., který vlastní nemovitost v Lysé nad Labem, kde je žalobce ubytován, a dále jistou F. U. z K., avšak jejich adresu neznal a telefonní kontakt nebyl schopen sdělit. K dotazu, zda je někde hlášen k pobytu, žalobce sdělil, že je uveden nájemní smlouvě jeho bývalé manželky v Ch. na S. K dotazu možnosti návratu na Ukrajinu sdělil, že mu sice žádná překážka neznemožňuje vycestování, nicméně nemá dostatek finančních prostředků na vycestování a tam, kam by se mohl vrátit, jej již nechťejí. Současně žalobce vyloučil, že by v místě jeho původního bydliště na Ukrajině hrozilo nějaké nebezpečí. K dotazu, zda by byl schopen složit finanční záruku, sdělil, že nikoliv. K dotazu, kde by se v případě propuštění zdržoval, sdělil adresu H. X na Nymbursku u jisté paní Z., kontakt na ni však nebyl schopen předat z důvodu rozbitého displeje na svém mobilu.

4. Z podkladů shromážděných žalovaným vyplývají dále tyto skutečnosti:

- rozhodnutím Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 8. 9. 2005, č. j. SCPP-126/PH-OPK4-SV-2005, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu deseti let, a to z důvodu, že pobýval na území České republiky od roku 1995 bez jakéhokoliv dokladu k pobytu, a to i navzdory tomu, že mu byl v roce 1997 uložen zákon pobytu na dobu jednoho roku (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2005“),
- rozhodnutím Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 20. 9. 2007, č. j. SCPP-55/PH-OPK4-SV-2007, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu deseti let, a to z důvodu, že žalobce pobýval v České republice od roku 1995 bez jakéhokoliv dokladu k pobytu, navíc mu bylo v roce 2005 již uloženo správní vyhoštění dále jen (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2007“),
- trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 15. 10. 2011, č. j. 22 T 98/2011 - 40, byl žalobce shledán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, spočívajícím v nerespektování povinností uložených rozhodnutími o správním vyhoštění z roku 2005 a 2007, za což mu byl uložen trest odnětí svobody na devět měsíců s podmíněným odkladem výkonu na dobu dvou let, a současně trest vyhoštění z území České republiky na dobu čtyř let,
- rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 28. 7. 2014, č. j. 50 A 7/2014 - 44, byla žalobci zamítnuta jeho žaloba podaná proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 15. 7. 2014, č.j.KRPE-49618-37/ČJ-2014-170022, jímž byl žalobce zajištěn na dobu 60 dnů z důvodu, že podal žádost o mezinárodní ochranu v době, kdy již bylo pravomocně rozhodnuto o jeho vyhoštění; z odůvodnění předmětného rozsudku vyplývá, že žalobce měl tehdy podánu v pořadí již třetí žádost o mezinárodní ochranu poté, co mu předtím byla dvakrát neúspěšně zamítnuta,
- rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 9. 2014, č. j. CPR-10367-12/ČJ-2014-930310-V214, jímž byla zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění z let 2005 a 2007, a to z důvodu, že vyšlo najevo, že žalobce dne 2. 2. 2013 uzavřel sňatek se Z. B., českou státní občankou, což bylo

vyhodnoceno jako relevantní skutečnost dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (dále jen „rozhodnutí ŘSCP z roku 2014“).

5. Dne 30. 7. 2021 vydal žalovaný pod č. j. KRPS-183734-16/ČJ-2021-010022, rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž podle § 124 odst. 1 písm. b) rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž podle odst. 4 téhož ustanovení stanovil dobu zajištění na dobu 70 dnů. Žalovaný vyšel především z výpovědi žalobce a ze shromážděných podkladů týkajících pobytové historie žalobce, přičemž dospěl k závěru, že žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, která však nerespektoval, tedy hrozí důvodná obava, že žalobce bude opakovaně porušovat právní předpisy. Žalovaný současně neshledal důvod pro žádné z mírnějších opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, v této souvislosti poukázal především na předchozí chování žalobce, které neskýtá záruku, že by dodržoval povinnosti uložené správními orgány, proto vyloučil možnost opatření spočívajícího ve zdržování se na oznámeném místě pobytu či místě stanoveném policií, jakož i možnost hlásit se policii ve stanovené době. Opatření spočívající v možnosti složení finanční záruky žalovaný vyloučil s přihlédnutím ke skutečnosti, že sám žalobce připustil, že nemá dostatek prostředků. S ohledem na uvedené žalovaný vyhodnotil uložení zajištění jako jedinou možnost, jak dosáhnout realizace správního vyhoštění. Neshledal přitom žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by výkon vyhoštění nemohl být realizován.

II. Průběh řízení před soudem a obsah podání účastníků

6. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který svým usnesením ze dne 24. 8. 2021, č. j. 20 A 63/2021 - 16, rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Praze, jemuž však byla žaloba doručena až teprve dne 21. 9. 2021. Součástí žaloby byla i žádost o ustanovení zástupce, které soud vyhověl a ustanovil zástupkyní žalobce advokátku označenou v záhlaví. Soud zároveň po zhlédnutí obsahu žaloby shledal, že tato obsahuje žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a je projednatelná, proto žalobce již nevyzýval k odstranění vady žaloby a doplnění žalobních bodů.
7. Žalobce v žalobě namítá porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 2 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen správní řád), § 123b odst. 1 a § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 Úmluvy.
8. Žalobce dále namítá, že se na území EU nachází řadu let, v minulosti žil na území se svojí manželkou, jež je občanskou České republiky. Napadené rozhodnutí dle jeho názoru neuvádí žádné aktuální skutečnosti, na základě kterých by mohl být učiněn závěr, že žalobce o své osobě uvádí nepravdivé údaje. Dle žalovaného není z napadeného rozhodnutí ani patrné, v čem má spočívat jeho údajná nespolupráce. Z napadeného rozhodnutí rovněž není patrné, jaké konkrétní nové skutečnosti odůvodňují nynější úvahy žalovaného, že by žádost žalobce o vydání cestovního dokladu mohla být kladně vyřízena, když v minulosti byly obdobné snahy marné.
9. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o uplatnění alternativních opatření ke správnímu zajištění, které představuje citelný zásah do osobní svobody žalobce a do jeho soukromého a rodinného života. V napadeném rozhodnutí spatřuje pouze konstatování, že alternativy nepovažuje za účelné, aniž by

hodnotil, jak intenzivní zásah do práva na osobní svobodu a rodinný a soukromý život představuje zajištění po dobu 70 dnů. Přitom i alternativní opatření představují zásah do zmiňovaných práv, třebaže méně intenzivní ve vztahu ke sledovanému účelu. Pro uplatnění alternativních opatření však žalovaný neuvádí žádné konkrétní důvody. Dle žalobce je tedy napadené rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelné.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení a obsah podkladů, z nichž při vydání napadeného rozhodnutí vycházel. Zopakoval nosné důvody pro zajištění, které spatřuje především za účelem realizace správního vyhoštění. Považuje za nesporné, že žalobce od roku 1995 pobývá na území České republiky bez platného cestovního dokladu, navíc zde opakovaně porušuje právní předpisy, k čemuž poukázal na obsah žalobcovy výpovědi, ve které sám sdělil, že vykonával výdělečnou činnost, aniž by k tomu byl oprávněn a aniž by měl sjednána pojištění či jiný způsob plnění povinností vyžadovaných právními předpisy. K namítanému neuložení alternativních opatření uvedl, že byly nejen neúčelné, ale také nemožné, k čemuž v zásadě zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Žalovaný rovněž vyloučil, že by vydáním napadeného rozhodnutí porušil ustanovení uváděná v úvodu žaloby. Ve zbytku odkázal na napadené rozhodnutí. Žalobu navrhl zamítnout.

III. Posouzení soudem

11. Soud po ověření, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny náležitosti na ni kladené, shledal, že jde o žalobu věcně projednatelnou. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
12. O žalobě soud rozhodl do 7 pracovních dní ode dne doručení správního spisu soudu (§ 172 odst. 5 věta první zákona o pobytu cizinců). Jelikož žádný z účastníků nežádal nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl ve věci bez jednání (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců). Nad rámec obsahu správního spisu soud neprováděl žádné dokazování.
13. Soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
14. Za důvodnou soud předně nemohl přisvědčit obecně formulované námitce, že žalovaný porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, § 123b odst. 1 a § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 Úmluvy, neboť tuto část žaloby nelze považovat za samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, ze které plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je [...] povinen vylicit, jakých*

konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům však nemůže dostát prostý výčet zákonných ustanovení bez spojitosti s uvedením konkrétní skutečnosti, o kterou se tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se proto namítaným porušením zmiňovaných ustanovení zabýval pouze v tom rozsahu, nakolik jej lze spojit s tvrzeními obsaženými v části II žaloby, neboť pouze tam lze obsahově nalézt skutečné žalobní body § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s..

15. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
16. Za důvodný nelze považovat argument o délce pobytu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezpochybnil skutečnosti o délce žalobcova pobytu, naopak explicitně zdůraznil, že žalobce je zde setrval od roku 1995, ovšem s tím, že zde po celou dobu pobýval neoprávněně, dále že mu byla opakovaně ukládána správní vyhoštění, která nerespektoval, a že zde vykonával výdělečnou činnost, ačkoliv k tomu neměl příslušné oprávnění. Právě v této skutečnosti žalovaný spatřil důvod, pro který dne 28. 7. 2021 zahájil vůči žalobci správní vyhoštění, což jej vedlo k závěru o naplnění hypotézy § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. S tímto závěrem zcela souhlasí, neboť jak opakovaně dovodila judikatura Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), jednal-li cizinec opakovaně tak, aby i nadále mohl pobývat na území České republiky či jiných členských států Evropské unie, přestože neměl pro svůj pobyt splněny zákonem požadované podmínky, a nerespektoval správní rozhodnutí a právní předpisy, svědčí tyto okolnosti pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 154/2011 - 56, či ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013 - 35).
17. Žalobce přitom svými námitkami nezpochybňuje závěr žalovaného o neoprávněnosti pobytu, pouze obecně tvrdí, že na území EU pobývá již řadu let a že zde v minulosti žil se svou manželkou, jež byla občankou České republiky. Žalobce tedy zjevně (i když to v žalobě explicitně neuvádí) míří na to, že nebude moci být zrealizováno vyhoštění, za jehož účelem byl zajištěn, neboť by tím bylo nepřiměřeně zasaženo do

jeho soukromého a rodinného života. Pomine-li soud, že posouzení této otázky by bylo na místě spíše až v souvislosti s posuzováním možnosti správního vyhoštění (srov. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), pak musí konstatovat, že ve vztahu k žalobci nelze v souvislosti s případným vyhoštěním o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života uvažovat. Žalobce sám uvedl, že paní Z. B. je jeho bývalou manželkou, se kterou se rozvedl a ukončil soužití již zhruba před pěti lety, dále zmínil ještě bratrance žijícího v Praze, aniž by však jakkoli uvedl, že se stýkají nebo jsou v kontaktu. S ohledem na uvedené lze tedy oprávněně usuzovat, že žalobce v České republice zjevně žádné rodinné vazby nemá, logicky tudíž nepřipadá v úvahu ani zásah do takových vazeb. Uvažovat lze tedy toliko o zásahu do jiných stránek soukromého života, čímž v případě žalobce může být toliko ekonomická činnost a neochota vrátit se na Ukrajinu. Jakkoli soud připouští, že nutnost vrátit se po více než pětadvaceti letech do země původu je subjektivně nepříjemná, tak s přihlédnutím k dosavadnímu počínání žalobce, který za celou dobu svého faktického pobytu zjevně neměl zájem řešit otázku jeho legalizace a navíc opakovaně nerespektoval uložená správní vyhoštění, se nejedná o zásah nepřiměřený. Natož ve vztahu k možnosti rozhodnutí o zajištění, jež vlastním rozhodnutím o uložení správního vyhoštění předchází. Nutno podotknout, že v řízení o zajištění není nutno postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí toliko závěr o možnosti vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2020, č. j. 5 Azs 87/2020 - 18, bod 26).

18. Důvodná není rovněž námitka, že by napadené rozhodnutí neuvádělo žádné aktuální skutečnosti, na základě kterých by mohl být učiněn závěr, že žalobce o své osobě uvádí nepravdivé údaje. V napadeném rozhodnutí je pouze zmíněno (na str. 4), že žalobce v minulosti uváděl smyšlené jméno N. K., což i on sám potvrdil ve své výpovědi před žalovaným. Soud doplňuje, že tato skutečnost je zmíněna i v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2005 a 2007, a i když platnost těchto rozhodnutí byla zrušena rozhodnutím ŘSCP z roku 2014, neznamená to, že by bez dalšího pozbyly relevance skutková zjištění, z nich tato rozhodnutí vycházela. Soud proto nemá pochyb, že žalobce v minulosti při komunikaci s orgány veřejné moci skutečně klamal o své identitě. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že se nejedná o nosnou skutečnost, na základě které by byl žalobce zajištěn, nýbrž jde pouze o dílčí indicii, kterou žalovaný podložil svou úvahu, že by nebylo účinné zvláštní opatření ve formě zdržování se na ohlášeném místě pobytu (viz str. 5 napadeného rozhodnutí), a dále že žalobce sleduje záměr ztížit následnou realizaci správního vyhoštění (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Čili jde toliko o podpůrný závěr ohledně nezbytnosti zajištění, potažmo ohledně neúčinnosti uložení mírnějšího opatření.
19. Soud rovněž nemohl přisvědčit námitce, že by z napadeného rozhodnutí nebylo patrné, v čem má spočívat žalobcova nespolupráce. Soudu není zřejmé, k jaké části napadeného rozhodnutí žalobce tuto námitku směřoval, neboť nosné důvody napadeného rozhodnutí nestojí na tom, že by žalobce „nespolupracoval“. Měl-li žalobce na mysli argumentaci na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zdůvodňuje neaplikovatelnost alternativního opatření spočívajícího v povinnosti osobně se hlásit na policii, pak soud zcela souhlasí s tam uvedenou argumentací žalovaného, že s přihlédnutím k předchozím opakovaným (či spíše setrvalým) porušováním právních předpisů (zejména doba pobytu bez oprávnění spojená s výdělečnou činností „na černo“ bez snahy o legalizaci) skutečně nelze předpokládat,

že by žalobce skýtal záruku toho, že bude schopen dodržovat povinnost hlásit se ve stanovených termínech na policii.

20. Soudu dále není zcela zřejmé, kam žalobce směřoval námitkou, že z odůvodnění z napadeného rozhodnutí není patrné, jaké konkrétní nové skutečnosti odůvodňují nynější úvahy žalovaného, že by žádost žalobce o vydání cestovního dokladu mohla být kladně vyřízena, když v minulosti byly obdobné snahy marné. Z výpovědi žalobce ani z jiných podkladů obsažených ve správním spise nijak nevyplývá, že by žalobce měl podanou nějakou žádost o vydání cestovního dokladu. Žalobce ve své výpovědi pouze zmiňoval, že mu někdy v minulosti měl zastupitelský úřad Ukrajiny údajně sdělit, že jeho trvalý pobyt na Ukrajině byl odhlášen a že už není ukrajinským občanem. Tuto část výpovědi však ani při nejlepší vůli nelze interpretovat jako informaci o podání žádosti o vydání cestovního dokladu, natož v kontextu dalších částí žalobcovy výpovědi, kde uvádí, že by si přál zůstat v České republice.
21. Obsahově nejrozsáhlejší námitky brojí proti nedostatečnému závěru o uplatnění alternativních opatření. K tomu soud předně připomíná, že žalovaný se možností uložení některého z alternativních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) až d) zákona explicitně zabýval na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, přičemž se vyjádřil ke každému zákonem předvídanému opatření a zevrubně popsal důvody, proč tato opatření považuje za neúčelná. Není tedy pravdou, že by se žalovaný touto otázkou dostatečně nezabýval. V tomto směru je napadené rozhodnutí zcela přezkoumatelné a žalovaný uspokojivě dostal požadavkům na posouzení okolností daného případu ve smyslu požadavků usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 28.
22. Judikatura konstantně dovozuje, že uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložением zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 213/2019 - 27, nebo ze dne 26. 6. 2019, č. j. 10 Azs 152/2019 - 31, nebo ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2 Azs 315/2018 - 25). Soud se přitom zcela ztotožňuje s žalovaným, že v případě žalobce je uložení mírnějšího opatření v zásadě nemožné, neboť s přihlédnutím k jeho pobytové historii si nelze dost dobře představit, jak by některé z nich plnil. Možnost zdržovat se na místě ohlášeném policií ve smyslu § 123b odst. písm. a) zákona o pobytu cizinců v úvahu nepřichází, neboť žalobce místa svého bydliště často měnil a jím zmiňovanou adresu v Hořátvi na Nymbursku nelze považovat za stálé obydlí, jak přiléhavě konstatoval žalovaný. Možnost složení peněžní jistoty ve smyslu § 123b odst. písm. b) zákona o pobytu cizinců rovněž nepřichází v úvahu, neboť jak správně poznamenal žalovaný, žalobce během výpovědi sám uvedl, že nedisponuje dostatečnými finančními prostředky. V úvahu nepřichází ani možnost osobně se hlásit na policii ve stanovených termínech ve smyslu § 123b odst. písm. c) zákona o pobytu cizinců, zde se soud opět ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že dosavadní počínání žalobce nepředstavuje spolehlivou záruku, že by byl schopen a ochoten plnit povinnost ohlašovat se v termínech stanovených policií (žalovaným). Konečně ani možnost zdržovat se na místě určeném policií ve smyslu § 123b odst. písm. d) zákona o pobytu cizinců není

představitelná, neboť jak správně zkonstatoval žalovaný, žalobce sám nemá žádné stálé místo pobytu a ani nemá v České republice vazby na rodinné nebo jiné příslušníky, u nichž by dané opatření mohl případně plnit. K tomu soud doplňuje, že byť žalobce ve své výpovědi zmínil, že má v Praze bratrance, tak z kontextu jeho výpovědi nelze usuzovat, že by byl s tímto bratrancem nějak v kontaktu a měl vůči němu nějaké bližší vazby, na základě nichž by bylo možno usuzovat, že by žalobce mohl využít zázemí u svého bratrance. Soud proto uzavírá, že v případě žalobce zjevně nebyly dány předpoklady pro uložení alternativního (mírnějšího) opatření, a to právě z důvodu, že žalobce zjevně není schopen plnit povinnosti z těchto opatření plynoucí. Závěr žalovaného o neúčelnosti alternativních opatření tudíž zcela obстоjí. Pro úplnost soud poznamenává, že žalobce pouze namítal, že neuplatnění alternativních opatření nebylo dostatečně zdůvodněno, aniž by ovšem uvedl, jaké konkrétní alternativní opatření by si představoval, že by mělo být uloženo právě jemu, resp. jak konkrétně by si představoval, že bude takové opatření plnit, když svou výpovědí před žalovaným tyto možnosti prakticky sám vyloučil.

IV. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).
25. Soud dále přiznal ustanovené zástupkyni žalobce odměnu za zastupování ve výši 6 800 Kč, která je tvořena odměnou advokáta za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč [příprava zastoupení; § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a z jedné paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a dále částka ve výši 714 Kč odpovídající hodnotě 21 % DPH z předchozích částek. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. října 2021

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce